

Je nerozhodné, že zajišťovací opatření bylo vydáno ve formě usnesení povolujícího exekuci, neboť zajišťovacím opatřením může být podle povahy věci také exekuce zajišťovací, vůbec každé vhodné opatření, jímž se může téhož účelu dosáhnouti (viz Mrština: Zákon o základních ustanoveních soud. řízení nesporného str. 234, a Hora: Soudní řízení nesporné str. 138). Usnesení to jest přes svou formu úkonem v oboru soudnictví nesporného. Ustanovení § 50 odst. (6) cit. zák. týká se též povolení donucovacích opatření nebo jiných vhodných prostředků proti účastníkům, kteří se rozhodnutí soudu nepodrobili, má na mysli v y - n u c e n í a n i k o l i z a j i š t ě n í výkonu (což není souznačným s p r o - v e d e n í m výkonu).

Čís. 13805.

Zákon ze dne 22. února 1934, čís. 34 sb. z. a n., o dočasných opatřeních v exekučním a konkursním řízení proti nezaměstnaným.

Ochrany zákona se může dovolávati jen dlužník, jenž se dostal nezaviněně do hospodářské tísně, kterou způsobily příčiny na jeho vůli zcela nezávislé, nikoliv dlužník, který se vlastním zaviněním musil samostatné výdělečné činnosti vzdáti.

(Rozh. ze dne 27. září 1934, R II 359/34.)

Dlužník navrhl odklad vnucené dražby nemovitosti podle zákona ze dne 22. února 1934, čís. 34 sb. z. a n. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Jde o to, zda jest v souzeném případě pokládati dlužníka za nezaměstnaného ve smyslu § 4 odstavce (2) zákona ze dne 22. února 1934, čís. 34 sb. z. a n. Zšetření, jež bylo nařízeno, vyplývá, že dlužník měl velmi dobře jdoucí obchod, že však živnost špatně vedl a lehkomyšlně žil. Soud má za to, že nelze proto pokládati dlužníka za »nezaměstnaného« ve smyslu uvedeného ustanovení zákona, ježto toto ustanovení předpokládá, že k zastavení výdělečné činnosti (provozu) došlo pro hospodářské poměry. Zákon chce v tomto směru dlužníka, jenž pro hospodářskou tíseň musel v provozu ustati, tudíž nemůže svou výdělečnou činnost vykonávati, chrániti potud, že chce vyloučiti prodej (dražbu) jeho movitého (nemovitého) majetku. Nedošlo-li však k zastavení provozu pro hospodářskou tíseň, nemá důvodu chrániti takového dlužníka. Dlužník, jak již shora uvedeno, žil velmi lehkomyšlně, vedl podnik neobchodně a i jinak byly to osobní poměry dlužníkovy, jež způsobily, že podnik, kdysi kvetoucí, upadal až posléze dlužník o vše přišel. Nebyly to tedy v projednávaném případě hospodářské poměry, jež způsobily hospodářské zhroucení dlužníkovu a tím i zastavení provozu a důsledkem toho nezaměstnanost dlužníkovu, nýbrž byly to okolnosti, tkvící v jeho osobě. Dlužník nepřichází proto v úvahu jako »nezaměstnaný« a nelze naň použití svrchu uvedeného zákona.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadené usnesení vyhovuje stavu věci a zákonu, pročež se odkazuje na jeho správné důvody, jež nebyly vyvráceny vývody dovolacího re-

kursu a k nimž se podotýká, že pro názor dovolacího rekurenta, že ochrany podle zák. čís. 34/34 sb. z. a n. jest účasten i ten dlužník, který se vlastním zaviněním musil samostatné výdělečné činnosti vzdáti, není opory. Z důvodových zpráv k vládnímu návrhu zákona tisk. 1211 a 1214 senátu jest zřejmo, že ochrany tohoto zákona se může dovolávati jen ten dlužník, který se do hospodářské tísně dostal nezaviněně a kterou způsobily příčiny na vůli jeho zcela nezávislé, což o dovolacím rekurentu podle zjištěného stavu věci nelze říci. Podle § 4 odst. (2) cit. zákona musí dlužník osvědčiti, že se jen následkem hospodářské tísně ocitl ve stavu nezaměstnanosti, takže, poukazuje-li v dovolacím rekursu k hospodářským poměrům jakožto příčině svého úpadku, jest možné, že to přispělo k jeho úpadku, poněvadž však jest celou řadou okolností osvědčeno, že příčinou jeho hospodářského zhroucení byla jeho lehkomyšlnost, nebylo z toho důvodu třeba prováděti důkazy dovolacím rekurentem v dovolacím rekursu postrádané a jest výtka vadnosti řízení po té stránce napadenému usnesení činěná neopodstatněna.

Čís. 13806.

Byly-li pořádkové pokuty uloženy v nesporném řízení, platí o přípustnosti opravného prostředku všeobecná zásada § 35 zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 27. září 1934, R II 371—374/34.)

Usneseními v nesporném řízení byly nemanželskému otci uloženy pořádkové pokuty. Rekursní soud napadená usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacím rekursům nemanželského otce a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Jde o mimořádné dovolací rekursy proti souhlasným usnesením nižších stolic ve věcech nesporného soudnictví, které jsou přípustné podle § 46 zák. čís. 100/31 sb. z. a n. jen pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy, nebo zmatečnost, což platí i o dovolacím rekursu, pokud se v něm napadají usnesení rekursního soudu, jimiž byla potvrzena usnesení prvního soudu ohledně uložení pořádkových pokut, ježto pořádkové pokuty byly uloženy v řízení nesporném, takže o přípustnosti opravného prostředku platí všeobecná zásada § 35 cit. zák., jež není vyloučená ustanovením § 15 cit. zák., a jde o souhlasná usnesení nižších stolic.

Čís. 13807.

Nárok rozvedené manželky na výživné přisouzený jí podle § 1264 obč. zák. zaniká napotomní rozlukou manželství, i když byla rozluka vyslovena z výhradné viny manželovy.

(Rozh. ze dne 27. září 1934, Rv II 422/33.)